

РІЧИЦЯ

Кажуть, що той народ, який забув своє минуле, не вартий майбутнього. Доля правди в цих словах таки є.

Життя іде, народжуються і помирають люди, постають нові держави, інші відходять в історію, але пам'ять про прожиті часи в людей не згасає.

Село Річиця розкинулось на лівому березі р. Стир. Перша письмова згадка про село відноситься до **1553 р.**, але ймовірно перші поселенці на території майбутнього села з'явилися на багато раніше. Про це свідчать археологічні знахідки, які відносяться до періоду кам'яного віку. Це кам'яні наконечники до списа та кам'яні сокири.

Тривалий час село перебувало під польським володінням. У роки Національно-визвольної війни **1648-1657 рр.**, жителі села піднялися на збройну боротьбу проти поляків.

У **1795 р.** внаслідок третього поділу Польщі, Волинське Полісся, а з ним і Річиця, були включені до складу пінського повіту Мінської губернії. Таким чином село потрапило під владу Російської імперії.

Історія села зазнавала таких же змін, які відбувалися в державі, до якої воно входило. На початку **1918 р.** було проголошено радянську владу. В ході громадянської війни влада змінювалася не один раз. Внаслідок загарбання західноукраїнських земель Польщею, село увійшло до складу Пінського повіту Поліського воєводства Польщі.

Знову у селі стали хазяйнувати польські пани, а селяни працювати на них. Звісно, про покращення життя людей не думав ніхто. Так тривало до 1939 р. У вересні цього року вся Західна Україна була воз'єднана з УРСР.

Тільки-но почалось налагоджуватись життя як світ сполихнула страшна звістка: почалася війна, яка не обминула і Річицю. Багато селян пішли до лав Червоної Армії, і мужньо боронили рідну землю. Чимало з них не повернулися з фронту. Страшна доля німецького рабства не обминула річицьких юнаків та дівчат, які свою молодість і силу змушені були витратити на користь країни, яка полонила їхню землю. У **березні 1944 р.** село було звільнене від гітлерівських окупантів. Село входило до Морочнівського району. З **1946 р.** район став називатись Зарічненський.

У **1946 році** в селі було відкрито українську школу. До війни існувала лише польська. В **1949 р.** в селі було створено колгосп ім. Орджонікідзе. Селяни стали колгоспниками.

XX ст. було сповнене великих бід і потрясінь котрі не обминули і невеличке село. Тут змінилось чотири влади. Але життя на цьому не зупинилось. Воно продовжується, як і історія села.

Походження назви села Річиця

Легенда

Це було у давнину, тоді, коли появилось наше село. Не було спочатку у нього назви, бо воно було невелике, закинуте в глибоких лісах та нетрях. Заселяли його сильні, роботящі та сміливі люди. Можливо, Сьохи, Палії чи Лідичі...

Поселення це лежало між великою річкою Стир та малою швидкоплинною річкою Вирок. Ці річки годували людей рибою, оберігали від дикого звіра.

Недалеко Вирки, на піщаному горбку, під віковичними дубами, стояла невеличка дерев'яна хатинка, крита соломною, в якій ріс-виростав гарний хлопець Іванко. Ще зовсім малий, він був вправним рибалкою. Згодом навчився робити легкі та міцні човни.

Над усе хлопець любив річку, її силу, свіжість та вічний рух.

В Іванових сусідів росла дочка-одиначка Ганнуся. Моторна, роботяща, ніжна й добра, як весна, а привітна і щедра, як боже літечко. А краса? Хоч води з лица напийся.

Іванко задивлявся на Ганнусю, а одного разу зустрілися з не віч-на-віч біля річки.

Довго молодята говорили про різні справи. Але очі їх випромінювали вічну закоханість одне в одного. З цього часу зустрічалися вони на одному і тому ж місці, біля річки під округлими кущами верболозу. Зустрічі були короткими і нечастими. Життя було тяжким серед прекрасної і водночас жорстокої поліської природи. Треба було багато працювати, щоб здобути їжу та все інше, необхідне для проживання. В селі всі здогадувалися, що восени Іванко з Ганнусею поберуться. Але зараз тільки починалося раннє дощове літо. Майже щодня йшли проливні дощі. Земля розбухла. З калюж утворились цілі озера. Розлилися річки. Все село вже було залите водою. А вода все прибувала і прибувала. Жертвою цієї повені стала і Ганнуся. Забрала холодна стихія Ганнусю навіки і понесла десь у море. Все село оплакувало дівчину.

А Іванко?... Іванко кожного ранку, як сходило сонечко, і кожного вечора, як воно заходило, ішов на те місце, де вперше поцілував свою любку, і тужно виплакував своє невимовне горе, звертаючись до річки: “Ріко, річище, верни мою Ганнусю або забери і мене до неї!”

Його жалі і муки чули люди із сусіднього села (через річку), яке носило назву Телковичі. Часто, дуже часто до них виразно долітало слово “річище”. Ось ті сусіди з Телкович і назвали поселення РІЧИЦЯ.

Згодом, і Сьохи, і Палії, і Лідичі почали називати своє село Річицею.